AHMET ÜMİT

Kardeşim Ölüm...

Bunca yıllık meslek hayatımda alışamadığım mekânlardan biri de morgdur. Defalarca gelmiş olmama, hatta kimi zaman otopsilere katılmama rağmen, ne zaman yolum beyaz fayanslarla kaplı, bu tuhaf kokulu mekâna düşse, bedenim adlandıramadığım bir ürpertiyle titrer, tüylerim diken diken olur. Kayıp kocasını arayan Şükran Hanımla birlikte morg kapısından içeri adımımı atar atmaz parmaklarımın ucundan saçlarımın teline kadar bütün bedenim o tuhaf ürpertiyle kaplandı. Sanki ensemden içeriye soğuk rüzgârlar esiyormuş gibi titremeye başladım. Ama kendimi bırakmadım. Çözmek zorunda olduğum işe yoğunlaşıp, tedirginliğimi gizlemeye çalışarak, bürosunda sıkıntıyla pineklemekte olan morg görevlisi Abidin'in karşısına dikildim.

"Buyurun Başkomiserim" diyerek ayağa kalktı beni görür görmez.

"Merhaba Abidin" dedim gülümseyerek. "İki gün önce denizden çıkartılan erkek cesedine bakmak istiyoruz."

"Hangisine?" diye sordu Abidin. "Sarışına mı, esmere mi?"

Şükran Hanım çevresinde kırışıklıkların belirmeye başladığı tedirgin gözlerini yüzüme dikerek:

"Sansın" dedi duyulur duyulmaz bir sesle. "Salim sarışındır."

Abidin'in ablak suratında kararsız bir ifade belirir gibi oldu, ama istifini bozmadı.

"Tamam, buyurun gidelim Başkomiserim" diyerek önümüze düştü. Beyaz floresanların aydınlattığı uzun koridor boyunca yürürken, Abidin'in kadının dikkatini çekmeden bana yaklaşmaya çalıştığını sezinledim. Ben de ona yakın durmaya çalıştım. Yanılmamıştım:

"Başkomiserim" diye fısıldadı kulağıma. "Bakacağımız ceset suda kalmış, façası iyice bozulmuş. Gerçekten de kocasıysa kadın bu görüntüye dayanamayabilir."

"Ne yapabiliriz ki başka çaremiz yok."

Konuşurken Şükran Hanım'la aramızdaki mesafeyi koruyarak, sesimi iyice kısmıştım. Ama bunun bir yararı olmadı. Fısıldaşmamız Şükran Hanım'ın dikkatini çekti. Nazikçe gülümseyerek Abidin'le konuşmayı kestim. Cesetlerin konulduğu salona girince Şükran Hanım'ın da yüzünün benimki gibi sarardığını fark ettim. Kendi derdimi unutarak, kadının koluna girdim. Hiç yadırgamadan, minnetle baktı bana.

Abidin sanki ölülerin arasında değil de, bir marketin et deposundaymış gibi rahat hareketlerle odayı enlemesine geçerek, buzluklardan en uçtakinin metal kapağını açtı. Biz yanma yaklaşıncaya kadar da içindeki sedyeyi dışarı çekti. Sedyede yatan cesedin üzeri beyaz bir bezle örtülmüştü; sadece ayakları dışarıdaydı. Abidin bakışlarını yüzüme dikerek, "açayım mı" gibilerden yüzüme bakınca, burada daha fazla takılmamak için, evet anlamına gelecek şekilde başımı salladım. Abidin, o hayran olduğum doğallığıyla usulca çekti örtüyü. Suda şişip, san ile açık yeşil arası bir renge dönüşen ceset bütün çıplaklığıyla seriliverdi gözlerimizin önüne. İlk fark ettiğim, boynunda koyu bir morluğun çevrelediği derin bir yara iziydi. Bıçak ya da ustura gibi keskin bir aletle açılmıştı. Ölüm nedeni bu kesik olmalı diye düşünürken, Şükran Hanım'ın sarsıldığını hissettim, koluna daha sıkı sarıldım. Kısa bir duraksamadan sonra, kadın boğuk bir sesle bir şeyler söyledi. Sözcükleri tam olarak işitemesem de hıçkırıklarla boğulan sesinden kocası Salim'i teşhis ettiğini anladım. Ama emin olmak için yine de sormak zorundaydım.

"O mu, eşiniz Salim Bey mi ?"

Sorumu sözcüklerle değil, başını sallayarak yanıtladı. Kadıncağızı hemen morgdan çıkardım. İçerdeki ölüm kokan atmosferin tersine dışarıda insana yaşama isteği aşılayan pırıl pırıl bir gün hüküm sürüyordu. Ama zavallı kadının, ne bu güzelim sonbahar güneşinin ne de

denizden esen ılık rüzgârın farkına varacak hali yoktu. Ancak dakikalarca ağladıktan sonra konuşabilecek gücü buldu kendinde.

"Beyaz eşya ticaretiyle uğraşıyordu Salim" dedi içini çekerek. "Birkaç aydır işleri kötüledi. Evdeki eşyalarımıza kadar haciz geldi. Borçlular kapımızı aşındırıp duruyordu..."

"Borçlulardan sizi tehdit eden kimse var mıydı ?" diye sordum.

"Son zamanlarda Salim'i birileri telefonla arıyordu. Telefonla konuştuktan sonra Salim'in beti benzi atıyor, morali bozuluyordu. Ne olduğunu sorduğumda bana hiçbir şey anlatmıyordu. Zaten Salim içine kapanık biriydi evde pek konuşmazdı. Hele işlerinden hiç söz etmezdi. Ama bir gün telefonu ben açtım. Karşımda Türkçesi bozuk bir adam vardı. Salim'i sordu. Kocam uyuyordu. Rahatsız etmek istemedim.

'Salim yok, kim arıyor?' dedim.

'Kekeç Kerim, dersin, o bilir' dedi. Tam telefonu kapatacakken:

'Dur bir dakika Hanım' diyerek sürdürdü konuşmasını, 'Kocana söyle borcunu bir an önce ödesin, yoksa kötü olacak!'

Şaşırmıştım, korkmuştum, yine de 'Ne demek istiyorsunuz?' diye sormadan edemedim, ama adam dinlemeden kapattı telefonu."

Şükran Hanım sanki o anı yaşıyormuş gibiydi, sesi titremeye başlamış, yüzü gerginleşmişti. Kekeç Kerim'in adını duymuştum. Eski ülkücü, şimdinin çeksenet tahsilatıyla uğraşan yeniyetme mafya bozuntulanndan biriydi. Salim'i o öldürmüş olabilir miydi?

"Kocanıza anlattınız mı bu konuşmayı ?" diye sordum Şükran Hanım'a.

"Tabiî anlattım. Salim, 'Merak etme, densizin biri, ben o meseleyi yarın halledeceğim' dedi. Ama halledemedi. Zavallı Salim'i öldürdüler işte."

"Bu Kekeç Kerim'le kocanızın ne gibi bir ilişkisi vardı, biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, rahmetli beni üzmemek için olsa gerek, işlerinden hiç bahsetmezdi."

"Peki kim bilir bu ilişkiyi?"

Şükran Hanım ıslak gözlerini elindeki mendille kuruladıktan sonra, derin bir nefes alıp bir süre düşündü.

"Belki" dedi güçsüz bir sesle, "belki eski ortağı Şükrü Abi bilir."

"Nerede bulurum bu Şükrü'yü?"

"Kuyumculuk yapar, Salim'in mağazasının yanında."

Öğleden sonra Ali'yle Kadıköy'ün en işlek caddelerinden birinde yer alan Salim'in mağazasına gittik. Mağazanın kocaman tabelası yüz metre öteden bile seçiliyordu. Ama yaklaşınca içinin boş olduğunu gördük; alacaklılar ellerine ne geçirmişlerse alıp götürmüşlerdi.

Yandaki geniş vitrinli kuyumcu, Salim'in eski ortağı Şükrü'nün dükkânı olmalıydı. Ali'yle birlikte girdik içeriye. İçlerinde altın bilezikler, yüzükler, küpeler, zincirler, pahalı saatlerin sergilendiği karşılıklı iki cam tezgâhın arkasında altı kişi çalışıyordu. Bizi müşteri sanarak, gülümseyen tezgâhtara, Şükrü Bey'i sorunca, içerdeki odada oturan esmer, uzun boylu adamı gösterdi.

Şükrü Bey önce ilgisiz bir tavırla karşıladı bizi, ama polis olduğumuzu öğrenince tedirginleşti. Onun bu tavrı ikimizin de gözünden kaçmamıştı.

"Salim'i soruşturuyoruz" diyerek şöyle bir yokladım. "Ortakmışsınız galiba?"

"Eskiden" diye düzeltti. "İşler yürümeyince ben kuyumculuğa döndüm."

"İsabetli bir karar. Yoksa şu anda siz de onun gibi morgda yatıyor olabilirdiniz."

"Mo... Mo... morgda mı?" diye kekeledi, beti benzi atan Şükrü.

"Evet, morgda" dedi Ali, lafa karışarak. "Gırtlağı kesildikten sonra denize atılmış."

"Ölmüş mü?"

"Yoo havalar sıcak ya, serinlemek için yatmış buzhaneye."

Ali'nin alaycı tavrından sıkılan Şükrü yardım dileyen gözlerini yüzüme dikerek:

"N'oluyor, açıklar mısınız lütfen ?" diye mırıldandı.

Olardan anlattım. Dehşet yüklü bir ifadeyle, soluk almadan dinledi anlattıklarımı.

"Olamaz" diye söylenmeye başladı. "Bu olamaz."

"Ne yazık ki oldu" dedim. "Eski ortağı olduğunuza göre bilirsiniz, kime borcu vardı ?"

"Ne... Ne dediniz?" diye söylendi, dalgınlığından kurtulmaya çalışan Şükrü.

"Salim'i alacaklıları öldürmüş olmalı. Kimlere borcu vardı ?"

"Çok kişiye borcu vardı. Ama bunların içinde en büyük yekûnu, bir ay önce ... Bankası'ndan aldığı kredi oluşturuyordu."

"Bir ay önce mi ?" diye sordum şaşkınlıkla. "Şükran Hanım kocasının birkaç aydır sıkıntı içinde olduğunu söylemişti. Banka, Salim'in krizde olduğunu bile bile nasıl kredi verdi ?"

"Banka Müdiresi Emel Hanım'la arası iyiydi" dedi.

"Nasıl iyiydi ?" diye sordu Ali. "Anlayacağımız gibi konuş babacığım."

Şükrü ilk şoku atlatmış gibiydi.

"Salim yakışıklı adamdı, kadın kolaylık göstermiştir."

Çapkınlık konusu açıldığında biz erkeklerin suratına yayılan o aptal ifadeyi takınan Ali.

"Yaa öyle mi ?" dedi. Sesi Salim'i takdir eden bir tona bürünmüştü.

"Bir kadına iftira etmeye utanmıyor musunuz ?" diye çıkışmak zorunda kaldım.

"İftira değil Başkomiserim" diye açıklamaya çalıştı Şükrü. "Kadın Salim'in sevgilisiydi. Buradaki bütün esnaf biliyor."

"Bırak şimdi esnafı. Bayılırsınız böyle dedikodulara" diyecek oldum.

"Bir dakika Başkomiserim, burada kanıtı var" diyerek ayağa kalktı. Kasayı açtı, içinden bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta Şükrü ile Salim yanlarında da iki kadın vardı. Kadınlar hiç çekinmeden onlarla yanak yanağa dudak dudağa poz vermişlerdi.

"Gördünüz mü?" diyerek şişindi Şükrü. "Dediğim gibi kadın onun sevgilisiydi. Salim yalan söyleyerek kandırmıştır kadıncağızı. Kadın da bir kolaylık göstermiştir artık."

"Gösterdiği kolaylık kaç lira acaba ?"diye sordu Ali.

"Sanırım iki yüz milyar kadar" dedi Şükrü.

"Çok para" diye mırıldandı Ali. "Biz de istesek aynı kolaylığı gösterir mi?"

"Yerinizde olsam bunu istemezdim. Salim'in hayatına mal oldu bu kolaylık."

Şükrü'nün ne demek istediğini anlamamıştım.

"Sizce Salim'i banka mı öldürttü ?" diye sordum.

"Banka değil, ama çeklerini tahsil etsin diye kiraladıkları çeksenet mafyası."

"Bankaların böyle işlere bulaşacağını sanmıyorum" diye karşı çıkacak oldum.

"Yapmayın Başkomiserim, mafya olmasa bu piyasada yaprak kımıldamaz."

Doğru söylüyordu, ne yazık ki vatandaş artık işlerini devlete çözdürmek yerine, Kekeç Kerim gibi zibidilere gidiyordu. Önemsiz birkaç soru daha sorup kalktık Şükrü'nün yanından. Tabiî gösterdiği fotoğrafı da yanımıza alarak. Önce bankanın Bahariye şubesine uğradık. Emel Hanım'ı görevden aldıklarını söylediler, kadının adresini aldıktan sonra evinin yolunu tuttuk.

Fotoğraftan pek anlaşılmıyordu, ama oldukça güzel bir kadındı Emel. Otuz beş yaşındaydı, ama daha genç gösteriyordu. Bizi sıcak bir tavırla karşıladı. Özel karışım, hoş kokulu bir çay ikram etti.

"Salimle ne zaman tanıştınız ?" diye sordum çayımdan bir yudum aldıktan sonra.

"Birkaç yıldır tanışıyoruz" dedi Emel hiç duraksamadan. "İyi müşterimizdi."

"Onun borçlu olduğunu bilmiyor muydunuz, nasıl kredi verebildiniz?"

"İki villa ile bir yazlığı ipotek ettik. Ama bu taşınmazlar meğer ona ait değilmiş."

"Anlayamıyorum" diyerek atıldı Ali "Yılların bankası nasıl bu kadar kolay kandırılır."

"Bana sahte tapular göstermiş. Belgelerin sahte olduğunu nasıl bilebilirdim ki ?"

"Araştırmak aklınıza gelmedi mi?" diye Emel'i sıkıştırmayı sürdürdü Ali.

"Güven veren bir insandı Salim" dedi Emel. Sesinin titremeye başladığı ikimizin de dikkatinden kaçmamıştı. "Bankamızla ilişkileri hep iyi olmuş. Ona güvendim."

"Güvendiniz mi, yani bankadaki bir kurul mu, yoksa siz mi ?"

"Ben karar verdim" dedi Emel ezik bir tavırla.

"Sizi nasıl kandırdı Emel Hanım ?" diye sordum birden ciddileşerek.

"Anlattığım gibi güven veren biri..." diyerek yalanını sürdürmeye çalıştı.

"Boşuna gizlemeye kalkışmayın" dedim cebimden çıkardığını fotoğrafı ona uzatırken. Bunu söylerken elimden geldiğince kibar olmaya çalışmıştım. "İlişkinizi biliyoruz. Bize gerçeği anlatırsanız sizin yararınıza olur."

"Ne olur o fotoğrafı gazetelere vermeyin. Annem çok yaşlı bunu kaldıramaz."

"Merak etmeyin" dedim babacan bir tavırla. "Size söz hiçbir gazeteci bu resme ulaşamayacak."

"Salim beni kandırdı" dedi Emel. Uzunca bir süre düşündükten sonra başlamıştı konuşmaya. "Bana delice âşık olduğunu söylüyordu. Karısını boşayacağım, yakında ikimizin evleneceğini söylüyordu. 'Ama önce borçlarımdan kurtulmalı, işlerimi yoluna koymalıyım' diyordu. Ona inandım, kişisel yetkimi kötüye kullanarak krediyi verdim..."

Sustu. Başı öne düşmüştü.

"Keşke vermeseymişim" diye söylendi sonra, sanki bizimle değil de kendi kendine konuşuyordu. "Olan bana oldu. Onurumu, mesleğimi, her şeyimi kaybettim."

Başını kaldırdı, şimdi gözlerinde öfke vardı.

"Umarım banka, o alçaktan parasını alır da ben de görevime geri dönerim."

"Nasıl alacak banka parasını ?"diye sordu Ali. "Mafya yardımıyla mı?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım ?" dedi kadın güzel gözlerini iri iri açarak.

"Mafya diyorum, bankanız tahsilatlarda yeraltındaki kişilere başvurmaz mı?"

"Hayır, kesinlikle hayır! Biz alacaklarımızı yasal yollardan toplamaya çalışırız" dedi kadın, biçimli kaşları ilk kez çatılıyordu. "Neden bana bu sorulan soruyorsunuz?"

"Çünkü Salim öldürüldü" diye atıldım.

"Öldürüldü mü?" dedi Emel şaşkınlıkla. "Yani Salim öldü mü?"

Gözüm kadının üzerindeydi, bu haberi ilk kez duyuyor gibiydi. Yüzünün bir an keder bulutlarıyla gölgelendiğini bile söyleyebilirim. Ama bu meslekte geçirdiğim yıllar görünüşe aldırmamak gerektiğini hiç aklımdan çıkmayacak şekilde öğretmişti bana.

"Ee.. emin misiniz?" diye yineledi Emel. Bakışlarımızdan evet yanıtı alınca, gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Demek beni aldatmamış" diye mırıldandı. "Demek beni gerçekten de seviyormuş. Demek dürüst bir insanmış."

"Ondan emin değiliz" dedi Ali. "Zaten bu meselede hiçbir şeyden emin değiliz. Sadece Salim'in mafya tarafından öldürüldüğünü düşünüyoruz." Ardından kinayeli bir sesle ekledi. "En önemli soru da mafyayı kimin tuttuğu."

"Banka kesinlikle böyle bir şey yapmaz."

"Ya siz?"

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsiniz ?" diye bağırdı Emel. "Bu haksızlık! Ben onu seviyordum."

Ali sakinliğini koruyordu.

"Öyle diyorsunuz ama, bu işten en çok zarar gören sizsiniz. Salim yalnızca paranızı almakla kalmamış, bir sevgili olarak güveninizi kötüye de kullanmış."

Emel'in yüzü al al yanmaya başlamıştı.

"Bu yüzden Salim'i öldürteceğimi mi sanıyorsunuz?" diye kükredi. "Onun ölüm haberini alınca nasıl yıkıldığımı fark etmediniz mi? Siz beni ne sanıyorsunuz?"

"İyi ama..."

"Aması maması yok. Aptalca düşünüyorsunuz. Ben mafya filan tutmadım. Siz, mafyayı Şükrü Bey'e sorun."

"Şükrü Bey'e mi?" diyerek girdim söze.

"Evet Şükrü Bey'e. Salim'in, Şükrü'ye bizden daha fazla borcu vardı."

"Nereden biliyorsunuz ?" dedim, merakım derinleşiyordu.

"Araştırdık. Salim'in Şükrü Bey'e iki yüz elli milyar borcu varmış. Mafyayı o tutmuştur."

Şaşkınlıkla Ali'ye bakarken cep telefonum çaldı. Açtım merkezden Raif. Şükran Hanım'ın komşusu olduğunu söyleyen bir kadın aramış. Üç kişinin Şükran Hanım'ı zorla siyah bir BMW'ye bindirdiğini görmüş. Kadın aracın plakasını almayı da başarmış. Araştırmışlar plaka Kekeç Kerim'in adına kayıtlıymış.

"Tamam, hemen geliyoruz" dedim Raif e.

Bu ani kalkışa bir anlam veremeyen Ali, kadınla birlikte tuhaf tuhaf yüzüme baktı, ama itiraz etmedi.

"Lütfen İstanbul'dan ayrılmayın" dedim Emel'e.

"Olur" dedi beni şaşırtarak. "Ama inanın onu ben öldürmedim."

Merkeze giderken bir çırpıda anlattım olanları Ali'ye.

"Demek Salim'i boğazlayan Kekeç Kerim'miş" diye söylendi Ali.

"Öyle görünüyor. Yine de önemli bir sorun var. Kekeç Kerim, Salim'i öldürdüyse, adamın karışım niye kaçırsın ?"

Soruma yanıt bulamayınca somuttuk bir suratla merkeze gidinceye kadar sustu Ali. Merkez oldukça şenlikliydi. Operasyon timinin gözü kara, bana sorarsanız biraz da çatlak şefi Koray ekibini toplamış.

Öğleden sonra Kekeç Kerim'in mekânını bastık. Tuhaf kaçmaya çalışmadı Kekeç Kerim. On bir adamını da onunla birlikte tek el silah atmadan yakaladık. Tabiî her şeyi inkâr ettiler. Ama üzerlerinden çıkan çeklerin Salim'in Kuyumcu Şükrü'ye yazdığı çekler olduğu anlaşılınca Kekeç Kerim daha fazla direnmedi. Çekleri Kuyumcu Şükrü'den aldığını itiraf etti. Ama Şükran Hanım ortalıkta yoktu. Onu nereye götürdüklerini sordum. Kekeç pis pis sırıtarak yanıtladı sorumu.

"Biz onu kaçırmadık, sadece kocasının nerede olduğunu öğrenmek için arabamızla biraz gezdirdik, sonra da Sarıyer'de bıraktık" dedi.

Yoksa kadıncağızı da kocası gibi öldürüp denize mi atmışlardı. Hemen Şükran Hanım'ın evini aradım. Gerçekten de Şükran Hanım evine dönmüştü. Telefondaki konuşmamızda Kekeç'in ifadesini doğruladı. Onu zorla arabaya bindirmişler. Kocasının nerede olduğunu sormuşlar. Kocası borcunu ödemezse, başlarına kötü şeyler geleceğini söyleyerek tehdit etmişler, sonra da Sarıyer'de serbest bırakmışlardı.

Sorgu odasından çıktığımızda gün doğmak üzereydi, ama ortalık hâlâ karanlıktı az sonra inceden bir de yağmur başladı.

"Amirim" dedi Ali. "Bir işkembe çorbasına ne dersiniz ?"

"İyi fikir" dedim. "Kendimize geliriz."

Yarım saat sonra Galatasaray'daki Lale İşkembecisi'nde fırından yeni çıkmış ekmeklerin eşliğinde çorbalarımızı kaşıklıyorduk. Çorbaları mideye indirip sıra çaylara geldiğinde:

"Eee söyle bakalım evlat" dedim Ali'ye. "Kim öldürmüş olabilir bu Salim'i?"

"Kekeç olmadığı açık Amirim. Yoksa adamın karısını kaçırmaya kalkmazdı. Kuyumcu Şükrü başka bir mafya grubuyla daha anlaşmış olmasın?"

"Hiç sanmam. Dikkat etmedin mi Kekeç'in elindeki çeklerin tutarı üç yüz milyarı buluyor. Yani Salim'in Şükrü'ye olan borcu kadar."

"Emel'e ne dersiniz ? Onun parmağı olmasın ? Bankanın parasını almak için..."

"Para" diyerek kestim sözünü, "işte anahtar sözcük bu. Salim bankadan aldığı parayı Şükrü'ye vermediğine göre, ne yaptı? Paranın kimde olduğunu bulursak, katili de buluruz."

"İyi de paranın kimde olduğunu nasıl bulacağız Amirim ?" diye söylendi Ali.

"Salim'i araştırmamız lazım. Ben, Şükran Hanım'a uğrayayım. Sen de PTT'ye git Salim son bir aydır kimleri aradı, kimlerle görüştü, bir sor bakalım."

Ali'den ayrılıp arabama yürürken yağmurun kesildiğini fark ettim. Yüksek binaların arasından çıkan kıytırık bir güneş yüzümde gezinmeye başladı. Bir saat sonra güneş kendini iyice hissettirmeye başlarken çaldım Şükran Hanım'ın kapısını. Kadıncağız geceliğinin üzerine geçirdiği bir sabahlıkla karşıladı beni. Yüzünde şaşkın, utangaç bir ifadeyle içeriye buyur etti. Onu kaçıranların yakalandığı müjdesini verdim hemen. Buruk bir sevinç gezindi ela gözlerinde. Konuya girmenin zamanı gelmişti:

"Salim'in yakın akrabası, arkadaşları yok mu?" diyecek oldum.

"Yakın akrabası yoktur" dedi. "Salim küçükken ailesi Ordu'dan kalkıp İstanbul'a gelmiş. Ordu'ya da gidip gelmeyince akrabalık ilişkileri de zayıflamış."

"Peki son zamanlarda eve gelip giden, telefonla arayan bir arkadaşı oldu mu ?

"Yoo kimse aramadı. Haa az kalsın unutuyordum. Bakırköy Akıl Hastanesi'nden aradılar. Arayan bir doktordu, adını da söyledi, ama unuttum. Salim'i istedi. Konuştular. Salim'e adamın ne istediğini sordum. 'Zengin bir arkadaşım hastaneye yeni bir ünitenin yapılması için para bağışlayacak, o konuyu konuşuyorduk' dedi."

"İlginç" dedim. "Bu hayırsever arkadaş kim acaba?"

"Aklıma Şükrü Abi'den başka kimse gelmiyor" dedi kadıncağız.

"Şükrü olamaz" dedim. "Hastaneye soralım, bakalım onlar ne diyecek?"

Öğle üzeri merkezde buluştuk Ali'yle. Elindeki PTT'den alınma bilgisayar çıktısına baktım. Bankayı, beyaz eşya satan fabrikaları, borsayı aramış Salim. Sonlara doğru Bakırköy Akıl Hastanesi gözüme çarpıyor. Geçen ay dört kere aramış hastaneyi.

"ister misin, Salim parayı hayır işinde kullansın" dedim gülümseyerek.

"Salim bunu yapacak bir adama pek benzemiyor Amirim" diye karşı çıktı Ali.

"Haklısın" dedim. "Şu hastaneyi bir yoklasak fena olmayacak."

Bakırköy Akıl Hastanesi'nin ağaçlıklı, geniş bahçesinden geçerek başhekimin odasına yöneldik. Başhekim ters biri; konuyu anlatınca, suratını asarak homurdandı.

"Son günlerde böyle bir hayır işi olmadı bizde."

"Hani sizin haberiniz olmadan..." deme gafletinde bulununca da:

"Benim haberim olmadan buradan kuş uçmaz" diyerek kesti sözümü. Sonra kaim kaşlarından birini yukarı kaldırarak "Şu sizin adam başka bir nedenle aramış olamaz mı hastaneyi. Mesela bizde yatan bir hastası olmasın ?"

"Sanmıyorum, ama isterseniz bir kontrol edelim."

"Edelim tabiî. Adı neydi şu sizin adamın ?"

"Salim Arıcı."

Adam önündeki defteri açarak bakmaya başladı, az sonra da küçümseyen bakışlarım bize çevirerek,

"Söylemiştim" dedi. "Bizde kardeşi varmış adamın."

"Kardeşimi?"

"Hem de ikiz kardeşi."

"İkiz kardeşi mi ?" diye söylendik Ali'yle aynı anda. Şaşkınlığımıza bir anlam veremeyen başhekim açıklamaya çalıştı. "Evet ikiz kardeşi. Küçükken menenjit geçirmiş. Zihinsel özürlü..." Doktorun sözünü keserek sordum.

"Şu anda burada mı ?"

"Hayır kardeşi geçen hafta çıkarmış hastaneden."

"Adı neymiş bu ikiz kardeşin ?"

"Selim Arıcı."

Gerekeni öğrenmiştik.

"Çok teşekkür ederiz, Doktor Bey" diyerek kalktık hemen.

Kalktığımızı gören başhekim hayal kırıklığına uğramış bir suratla süzdü bizi. Ama onunla kaybedecek vaktimiz yoktu. Odadan çıkar çıkmaz:

"İnşallah kaçırmamışızdır herifi" diye söylenerek cep telefonun tuşlarına dokunmaya başladım. Telefonda pasaport şubesinden Pala Yusuf'un sesini duyunca:

"Alo Pala, merhaba ben
Nevzat." "Vay Nevzat,
nasılsın?"

"İyiyim iyiyim, acil bir bilgiye ihtiyacım var. Son zamanlarda Selim Arıcı diye birine pasaport verdiniz mi? Bir araştırır mısın?"

"Tamam Abi merak etme hemen araştırıyorum."

"Sağol, cep telefonum açık, senden haber
bekliyorum."

Hastanenin bahçesinde gezinen hastaların arasından geçerek arabamıza yürürken, "İki kardeş bu kadar çok mu benziyormuş birbirine" diye sordu Ali.

"Duymadın mı, ikizlermiş."

"Ama Selim yıllardır hastanede. Normal bir insandan farklı olması gerekmez mi?" "Ceset deforme olmuştu. İki gün denizde kalmış."

"Belki de özellikle atmıştır denize. Aralarındaki fark ortadan kalksın diye." "Muhtemelen öyledir" diye söylendim, araca binerken.

Merkezin kalabalık otoparkında aracımıza bir yer bulmaya uğraşırken cep telefonum ısrarla çalmaya başladı. Arayan Yusuf'tu. Selim Arıcı adındaki şahsın iki gün önce beş yıllık bir pasaport aldığını söylüyordu. Telefonu kapattıktan sonra Ali'ye dönerek:

"Umarım kaçırmayız herifi" dedim. "Uçakla gitmeyi planlıyor olmalı. Bütün havayollarını
araştıralım. Her ihtimale karşı sınır kapılarına da fotoğrafını fakslayalım."

Şansımız yardım ediyordu. Selim Arıcı adını THY'nin yolcu listesinde bulduk. Bu akşam, THY'nin saat 21:00'de kalkacak uçağıyla Avusturya'ya kaçacaktı. Bütün ekip Yeşilköy Havalimanı'nda tertibatımızı almış bekliyorduk. Sivil memurlar salonda dolaşırken, biz de Ali'yle yolcuların uçağa giriş bölümünün kapısında dikilmeye başladık. Hepimizin elinde Salim'in fotoğrafları.

Saat sekize gelirken sivil memurlardan Ragıp, telsizle adamımızın geldiğini haber verdi. Az sonra ben de gördüm onu. Gösterişsiz bir takım elbise giyinmiş, elinde yalnızca bir tek valiz, sakin adımlarla yolcuların uçağa alınacakları bölüme yürüyordu. Ali'ye giriş kapısında beklemesini söyleyerek adama doğru yürüdüm. Benim hareketlenmemle birlikte bizim siviller de Salim'e yaklaşmaya başladılar. Önümden geçerken:

"Salim Arıcı!" diye seslendim.

Rengi attı, ama bozuntuya vermeden yürümeye çalıştı. Elimle omzuna dokunarak yeniden seslendim. "Salim Arıcı! Siz Salim Bey değil misiniz ?"

Durup gülümsemeye çalıştı, sonra nazik bir tavırla: "Yanılıyorsunuz" dedi. "Siz beni kardeşimle karıştırıyorsunuz?"

"Mümkün değil" dedim, alaycı, ama sert bir ifadeyle gözlerine bakarak. "Unuttunuz mu kardeşiniz öldü. Bir geceyarısı onun gırtlağını kesip denize attınız."